

Ewa Lorentz
Archiwariusz Zamojski 2003, t. I, s. 17-22

Dom Róży Luksemburg w Zamościu prawda i mit

Streszczenie: Ewa Lorentz drobiazgowo przeprowadziła poszukiwania rzeczywistego miejsca narodzin Róży Luksemburg w księgach hipotecznych miasta Zamościa i Prezydium Miejskiej Rady Narodowej w Zamościu. Znajdując dodatkowo w dokumentach potwierdzenie narodzin Róży Luksemburg w roku 1871.

Słowa kluczowe: Zamość, Róża-Luksemburg, kamienica,

W trakcie opracowywania zespołu aktowego Hipoteka miasta Zamościa, natrafiono na księgę hipoteczną domu przy ulicy Staszica 37¹. Dom ten, uznany został w 1966 r. za miejsce urodzenia Róży Luxemburg², co upamiętnia tablica pamiątkowa³. Szczegółowa kwerenda ksiąg hipotecznych kamienicy przy ul. Staszica 37, nie odnotowała jednak obecności rodziców Róży Luxemburg, ani wśród właścicieli, ani wśród mieszkańców tej nieruchomości⁴. Fiszel Luxenberg,

---

¹ Zespół 102: Hipoteka miasta Zamościa i powiatu zamojskiego, 1826-1967, składa się z dwu części sukcesywnie przekazywanych z Archiwum Sądu Rejonowego w Zamościu do Archiwum Państwowego w Zamościu. Opracowywana obecnie część przekazana została w roku 2002. Domu przy ulicy Stolarskiej 38 i oficyny przy Ślusarskiej 35 (obecnie Staszica 37 i Żeromskiego 34) dotyczą księgi hipotecznej, sygn. 2 - Księga hipoteczna Zamość Nr 3 [Nieruchomość w Rynku Starego Miasta pod 38 /ul. Stolarska 38, Ślusarska 35/] właściciele: Kuczakiewicz Jan, Dąbrowska Magdalena, Antoni Głowacki, Józef Przybylski, Fiszel i Menia Luxenberg, Judka Luxenberg, Szaul Luxenberg, Berek Luxemburg, 1819-1930, 1937, i sygn. 3 - Księga hipoteczna Zamość Nr 3 [Nieruchomość w Rynku Starego Miasta pod adresem ul. Żeromskiego 34, Staszica 37 (dawniej Ślusarska 16, Stolarska 23) właściciel Berko Luxsemburg, 1939

² Prawidłowa pisownia nazwiska z litera x, stosowana w publikacjach obcojęzycznych, powinna być stosowana także w Polsce, gdy, w księgach hipotecznych oraz dokumentach rodziny pisanych po polsku, pochodzących z lat 1837-1871 znajdujących się w Archiwum Państwowym w Zamościu, występuje wyłącznie forma Luxemburg lub Luxenberg stosowana wymiennie, ale zawsze pisana przez x. Dopiero pisownia nazwiska po roku 1872, w języku rosyjskim stosuje zapis fonetyczny [Ljuksenberg], co później spolszczono pisząc Luksemburg. Forma Luxemburg (z literą-u zamiast -e), pochodzi od samej Róży, która zaczęła używać tej wersji nazwiska w czasie studiów w Zurichu. Rodzice i rodzeństwo używali nazwiska Luxenberg

³ Tablicę wmurowaną w 1967 r. wymieniono w roku 1979 na nową, wykonaną wg projektu zamojskiego artysty Stanisława Pasięcznego. A. Kędziora Encyklopedia miasta Zamościa, Chełm 2000, s.209, 394.

⁴ Wg Polskiego Słownika Biograficznego rodzicami Róży byli Elias (Edward) i Lina z Loewensteinów Luxemburgowie, T.XVIII, z.1, s.119. W 1837 r. nabyli ten dom Fiszel i Menia z Zelmanów Luxenbergowie małżonkowie „utrzymujący się ze spekulacji”. Kolejnymi właścicielami zostali: ich syn Judka Luxenberg (ur.1832) oraz wnuk Szaul (ur.1832). Syn Szaula, Berko (ur.1848) mieszkał w kamienicy jeszcze w 1933 r. Szaul Luxenberg w podwórzu swego domu pod nr policyjnym 35 zbudował w 1912 r. 4-pietrowy, podpiwniczony dom. APZ, Hipoteka

który nabył ten dom w 1837 r., jest niewątpliwie rodziną, nie tłumaczy to jednak decyzji o uznaniu jego domu za miejsce urodzenia Róży.

Aby wyjaśnić kulisy tej intrygującej sprawy, sięgnięto do przechowywanych w zamojskim archiwum akt Prezydium Miejskiej Rady Narodowej w Zamościu z lat 60-tych XX w.⁵ Jak wynika z protokołów posiedzeń Komisji Kultury MRN, pierwsze pomysły upamiętnienia miejsca urodzenia działaczki ruchu robotniczego pojawiły się w 1964 r. podczas przygotowań do obchodów Dni Zamościa. W roku 1965 zaczęto nawet mówić o organizacji muzeum Róży Luxemburg w Zamościu⁶.

Z korespondencji między Wydziałem Kultury Wojewódzkiej Rady Narodowej w Lublinie, a Prezydium Miejskiej Rady Narodowej w Zamościu, wynika, że sprawą organizacji muzeum zajął się Zakład Historii Partii przy Komitecie Centralnym PZPR w Warszawie. W styczniu 1966 r. do przewodniczącego MRN w Zamościu, Eugeniusza Zgnilca nadeszła odpowiedź od prof. dr Janusza Durko, zastępcy dyrektora Zakładu Historii Partii KC PZPR dotycząca przeprowadzonych poszukiwań miejsca urodzenia Róży Luxemburg. Jednoznacznie wskazano w tym piśmie na dom przy ul. Staszica 37, załączając nawet jego fotografie⁷. Zachęcono te, władze miasta do sprecyzowania tych ustaleń w księgach ewidencji ludności. Już w lutym 1966 r. sekretarz Prezydium MRN, Edward Suchora uroczyście powiadomił Komitet Centralny o wynikach poszukiwań i uzyskaniu pewności, że miejsce urodzenia Róży Luxemburg, to dom przy ulicy Staszica 37, mieszkanie 3-izbowe na I piętrze⁸. Pomimo, że ówczesne władze Zamościa uzyskały niezbędną wiedzę, co do możliwości lokalizacji muzeum, sprawa organizacji tej placówki pozostała otwarta. Jedyną pamiątką tamtych zamierzeń pozostała tablica pamiątkowa wmurowana na elewacji kamienicy⁹.

---

miasta Zamościa, sygn. 2 i 3, oficyna zbudowana w 1912 r. istnieje do dziś przy Żeromskiego 34 (po remoncie 3-kondygnacyjna).

⁵ APZ, 79: Prezydium Miejskiej Rady Narodowej w Zamościu, [1946]1950-1975[1976-1984], sygn.201 - Komisja Kultury i Sztuki - pismo dotyczące herbu miasta Zamościa, 1964-1965, Wydział Organizacyjny

⁶ APZ, Prezydium MRN w Zamościu, sygn. 538 - Sprawy organizacyjne Prezydium Miejskiej Rady Narodowej - dotyczące Rotundy oraz odnalezienia miejsca zamieszkania Róży Luksemburg, 1966, Wydział Organizacyjny

⁷ APZ, PMRN w Zamościu, sygn. 538

⁸ j.w.

⁹ W latach 60-tych XX w. imieniem Róży Luxemburg nazwano dzisiejsza Sale Consulat w ratuszu, ulice oraz Wojskowe Zakłady Motoryzacyjne. Podczas uroczystości nadania Zakładom imienia patronki, odsłonięto jej odlane z brązu popiersie, APZ, PMRN w Zamościu, sygn. 539 - Sprawy organizacyjne - nadanie WZMOT imienia Róży Luksemburg, powołanie cenzora, budowa hali sportowej, 1967, Wydział Organizacyjny

Kontynuowane w lipcu 2003 r. badania nad Hipoteką miasta Zamościa, przyniosły oczekiwany rezultat w postaci odnalezienia faktycznego miejsca urodzenia Róży Luxemburg.

Okazał się nim być dom przy dawnej ulicy Ogrodowej 45, obecnie Kościuszki 7A¹⁰. Budynek ten

Polska Zjednoczona Partia Robotnicza
Komitet Centralny
Tel. 21-04

Wydzieln. Zakład Historii Partii w Warszawie, dnia 22 stycznia 1966 r.
L. dz. kn-60/5/66
ul. Górnoślaska 18/20

Tow. Suchan
Proszę podjąć
zainteresujące
mięska wiadomości

28.1.66
0.11-0161-9/966

Towarzysz mgr Zdzisław
Przewodniczący
Prezydium Miejskiej Rady Narodowej
w Zamościu

Zakład Historii Partii przy KC PZPR popierając projekt otwarcia muzeum Róży Luksemburg w Zamościu podjął się przeprowadzenia koniecznych prac poszukiwawczych w celu ustalenia – na podstawie źródeł archiwalnych, bibliotecznych, rozmów z ludźmi znającymi R. Luksemburg itp. – jej dokładnego miejsca urodzenia w Waszym mieście /ulica i numer domu/.

W związku z powyższym zwracamy się również do Was z prośbą o przeprowadzenie podobnych poszukiwań na terenie Zamościa /np. w księgach ewidencji ludności/ i powiadomienie Zakładu o ich wyniku.

Według dotychczas posiadanych przez nas informacji jest to jeden z domów przy ul. Staszica. Najprawdopodobniej ten, którego zdjęcie załączamy.

1. zał.

ld/ht

Z-ca Dyrektora
prof. dr J. Durko /

OSTRZĘCZKA
PARTII

Jednostka: 2000 - PWN/DA/WA
Główny: 201 - 20.10.66 - 22.01.66 - pismo: 40 g, Kł. III, A-1

w 1854 r. kupił Abraham Luxemberg, były dzierżawca propinacji miasta Zamościa¹¹. Jest on

¹⁰ APZ, 102: Hipoteka miasta Zamościa i powiatu zamojskiego, 1826-1967, nr 22, kamienica położona w południowej pierzei ulicy Kościuszki, posiada metrykę XVIII-wieczną. Do murowanego, podpiwniczonego, parterowego domu, Józef Surzycki, dozorca magazynów wojskowych, oficer w Korpusie Inżynierów Królestwa Polskiego, w początkach

najstarszym, odnotowanym w hipotecznych księgach przedstawicielem rodziny Luxemburgów, a zarazem jedynym, który podpisywał się po hebrajsku¹². Interesy kupieckie prowadził w Zamościu i Warszawie.

W 1862 r. Abraham, za pośrednictwem swego syna Moritza, jako pełnomocnika sprzedał dom przy Ogrodowej 45 w Zamościu, Eliasziowi vel Edwardowi dwojga imion Luxenbergowi¹³. Elias i Lina z Loewensteinów Luxenbergowie już wcześniej mieszkali w tym domu. Elias był liwerantem dostaw wojskowych. Prowadził interesy kupieckie w Zamościu i Warszawie, w księgach przedstawia się jako „handlujący”.

W roku 1865 sprzedał swoją nieruchomość przy ulicy Ogrodowej 45, rzeźnikowi Ignacemu Zakrzewskiemu, za 1620 rubli srebrnych z prawem odkupu do kwietnia 1867 r. Transakcja sprzedaży domu z zachowaniem prawa wolnego odkupu za zwrotem sumy szacunkowej, dawała możliwość obrotu kapitałem. Musiało to przynosić zysk, skoro po upływie okresu umownego, Luxenberg zwrócił sumę szacunkową i po odzyskaniu kamienicy w 1867 r. sprzedał ją ponownie tym razem za 3000 rubli srebrnych. Nabywcą był lekarz Paweł Onacewicz. Po kolejnym zwrocie sumy szacunkowej, Elias i Edward Luxenberg nadal był właścicielem „domu przy wałach”, bo tak nazywano posesję przy Ogrodowej 45.

Ostatnia transakcja miała miejsce w czerwcu 1870 r. Ksiądz kanonik Mikołaj Strazkiewicz, proboszcz parafii prawosławnej w Zamościu, kupił od Eliasza Luxenberga dom przy Ogrodowej za 2500 rubli srebrnych. Tym razem w umowie brak klauzuli o wolnym odkupie. Jest natomiast inne zastrzeżenie, niezwykle dla nas cenne: „...Luxenberg [...] tytuł własności

---

XIX w., nadbudował piętro oraz dobudował 3-pietrowy spichlerz z wozownią. W latach 40-tych XIX w. dom był własnością Teodory Sołtanowej, żony lekarza gubernialnego przy garnizonie artyleryjskim.

¹¹ Abraham i Hana ze Szlamów Luxemburgowie mieszkali przy Placu Targowym 2, (później 1 Maja 6, obecnie Rynek Solny 2), przy czym kamienica ta, przylegająca do budynku kahału, od roku 1839 była ich własnością. W roku 1844 Abraham Luxenberg przeniósł się wraz z rodziną do kamienicy przy Rynku Wielkim 12 (obecnie 16, tzw. Tatułowiczowska), gdyż jej ówczesny właściciel Modest Głogowski był u niego zadłużony. APZ, Hipoteka miasta Zamościa, sygn. 39 - Księga hipoteczna miasta Zamość Nr 83 [Nieruchomość w Zamościu w Rynku nr.8 /A. Mickiewicza 16/12] właściciele: Michał Głogowski, Leonard Tschaerner, Jan i Władysław Tschaerner, Karol Czerner, Abram Fridman, M i P. Genzler, Czesław Czener, Ch. Manzys, L. Szpiro, J. Morgenszten, Modest Głogowski, L i Ch. Szpisajzen, 1829-1934 i sygn. 65 - Księga hipoteczna miasta Zamościa Nr 133 [Nieruchomość w Zamościu 142 /ul. 1 Maja 6 w 1934 roku] właściciele: Szlam M, Abraham Luksemburg, J. Fidler, Mechel Fidler (bakałarz), Z i B. Birkman (farbiarze), M Birkman, F. Birkman, Ch i U Fogel, 1832-1937. Jeszcze w roku 1853 Abraham Luxenberg mieszka przy Rynku równocześnie prowadząc interesy w Warszawie.

¹² APZ, Hipoteka miasta Zamościa, księga hipoteczna, sygn. 65, zawiera dokumenty z podpisem Abrahama Luxenberga.

¹³ APZ, Hipoteka miasta Zamościa, księga hipoteczna sygn. 22 - Księga hipoteczna miasta Zamościa Nr 30 [Nieruchomość w Zamościu przy ul. Ogrodowej 45 właściciele: J. J. Surzyccy, Komisje Rządowe Wojny, Teodora z Zielińskich Sołtanowa, Abram Luksemburg, Elias V. Edward Luxenburg, Ignacy Zakrzewski, Paweł Onacewicz, Mikołaj Filipowicz Kannabich, Leon Konrad Czernicki, Stefan Czernicki, Tomasz Jan Czernicki, 1826, 1927-1919

sprzedanej nieruchomości nań [Straszkiewiczza] przelewa i takowa w natychmiastowe używanie i posiadanie temu nabywcy objąć zezwala, zastrzegając tylko sobie, wolne i bezpłatne mieszkanie w dwóch stancjach wchodowych, do dnia 1/13 czerwca 1871 roku, obok takowego mieszkania jeden pokój największy i przy nim spiżarkę Luxenberg natychmiast opróżni i odda do użycia nabywcy. Obok tego Luxenberg równie poddaje się exmisji z reszty mieszkania, gdyby w terminie wyżej oznaczonym z takowego nie ustąpił, a to podobnie wprost z niniejszego aktu, bez potrzeby zyskiwania wyroku sądowego...”¹⁴. Eliasz vel Edward Luxenberg sprzedając dom w 1870 r., zrezygnował z prawa odkupu, gdyż wcześniej zaplanował przeniesienie się z rodziną do Warszawy. Przytoczony fragment kontraktu zawierający zastrzelenie o możliwości mieszkania w dwu pokojach i kuchni na parterze do 13 czerwca 1871 r., zapewne wiązał się z oczekiwanymi narodzinami najmłodszej córki Róży. Urodziła się 5 marca 1871 r. jako piąte dziecko Eliasza i Liny Luxenbergów¹⁵.

---

¹⁴ APZ, j.w.

¹⁵ Zacytowany dokument pozwala rozwiązać dylemat dotyczący daty urodzenia Róży, por. Polski Słownik Biograficzny, T. XVIII, z. 1, s. 119. Autor hasła Feliks Tych uznaje datę 5 marca 1870 jako prawdziwą, pomimo, że większość encyklopedii i sama Róża w dokumentach złożonych na Uniwersytecie w Zurichu podaje datę 5 marca 1871 r. W świetle zachowanej w APZ umowy sprzedaży domu, w której ojciec Róży, Eliasz przedłuża możliwość mieszkania do czerwca 1871 r., data 5 marca 1871 może zostać uznana za prawdopodobną datę urodzenia Róży Luxemburg.

Zamojski etap życia rodziny Luxenbergów zakończył się w roku 1873, kiedy przenieśli się do Warszawy na ulicę Złotą 16. Najmłodsza Róża była bardzo związana z ojcem. Zapewne ta wieź zadecydowała o tym, że czuła się Polką. Fakt ten, akcentują wszyscy jej biografowie. Kiedy obroniła doktorat z prawa na uniwersytecie w Zurichu i zamieszkała w Berlinie, kilka wakacyjnych tygodni zazwyczaj spędzała z ojcem w Polsce. Ostatni raz spotkali się latem w 1899 r. na Opolszczyźnie¹⁶ Wychowana w rodzinie Polaka wyznania mojżeszowego, podkreślała swoją polskość cytując Mickiewicza i wspominając w listach niepowtarzalność polskiego pejzażu. Podczas pierwszego pobytu w Paryżu w 1894 r. obejrzała nie tylko występ słynnej Sary Bernhardt, ale wysłuchała koncertu młodego skrzypka Bronisława Hubermana, pochodzącego tak jak ona, z Zamościa¹⁷.

Kamienica przy ul. Kościuszki 7A [dawna Ogrodowa 45] – miejsce urodzenia Róży Luxemburg.

Wielcy emigranci nie zawsze mają szczęście być dobrze wspomniani w miastach, z których pochodzą. Natomiast miasta, gdzie ci, sami emigranci spędzili część swojego życia, szczycą się tym. Czynią tak: Zurich, Berlin i Stuttgart eksponując swoje związki z postacią Róży Luxemburg.

---

¹⁶ A. Kochanski, Róża Luksemburg, Warszawa 1976. Eliaz vel Edward Luxenberg zmarł 28 września 1900 r., co odnotował „Kurier Warszawski” zamieszczając jego nekrolog.

¹⁷ op.cit.

Należy mieć nadzieję, że z czasem do grona tych miast, dołączy Zamość. Dorobek piśmienniczy Róży Luxemburg żyje dziś własnym życiem. Jej poglądy odczytane zostały na nowo¹⁸. Przestała być postacią należącą tylko do tradycji partii, z której wyszła. W latach 90-tych XX w. poświęcono jej 7 międzynarodowych sympozjów, nie tylko w Europie, ale także w Tokio i Sao Paulo.

Rekonstrukcja rysunkowa zabudowy południowej pierzei ul. Ogrodowej w roku 1880 obrazująca wygląd domu Eliasza Luxemburga tuż po wybudowaniu „Generałówki”. Rys. wg J. Burmasa

Dom Eliasza Luxemburga, w którym urodziła się Róża jest zabytkową kamienicą od lat wymagającą remontu¹⁹. Nie przypadkiem przedstawiliśmy powyżej sposób, w jaki obchodził się z ową kamienicą jej dawny właściciel. Była dla niego źródłem dochodu, stanowiła kapitał, którym umiejętnie obracał, czerpiąc zyski. Dysponując współczesną wiedzą ekonomiczną, można przeliczyć dzisiejsze „wartości kulturowe” tego domu na wartości ekonomiczne. Ten sposób myślenia jest szansą dla zabytku i korzyścią dla miasta.

¹⁸ Gioseffi D. *Women and War*, New York 1988 [z tekstami: H. Arendt, M. Atwood, R. Bertell, M. Duras, E. Morante, R. Luxemburg], Arendt H. *Menschen in finsternen Zeiten*, Munchen, Zurich 1989, Gallo M. *Une femme rebelle: vie et mort de Rosa Luxemburg*, Paris 1992, Blatter S., Marti I. *Rosa Luxemburg – Hannah Arendt: Gegen die Zerstörung politischer Freiheitsräume* [:] *Krieg/War. Eine philosophische Auseinandersetzung aus feministischer Sicht*, Munchen 1997.

¹⁹ Architektura kamienicy Luxemburga jest wynikiem przebudowy wykonanej pod koniec XIX w. Już w 1878 r. na sąsiedniej działce Mikołaj Filipowicz Kannabich wystawił imponujący dom zwany dzisiaj „Generałówka”. Wkrótce dawny dom Luxemburgów stał się oficyna „Generałówki” połączona z nią dobudowanym łącznikiem. W roku 1978 w PP PKZ wykonano dokumentację historyczną zabudowy tej pierzei ulicy Kościuszki, autorstwa J. Szponar i B. Sroczyńskiej, oraz w 1986 r. inwentaryzację i badania architektoniczne autorstwa J. Burmasa.